

РЕШЕНИЕ

№ 3306

гр. София, 19.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **772** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.40, ал.1, т.1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Торлак- гражданин на Република Турция срещу Отказ за издаване на виза тип“ Д“ от 09.01.2023 година на Консулско длъжностно лице- Съветник в Генерално консулство на РБ в О., Турция.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се , че отказът е немотивиран, от него не става ясно какви са съображенията на органа за издаване на отказа, допуснато е съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече е нарушено правото на личен и семеен живот на оспорващия, който има сключен граждански брак с българска гражданка. Иска се отмяна на отказа и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, оспорващият-А. Торлак, редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат М., редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски. Съображения относно незаконосъобразността на отказа развива и в представените по делото писмени бележки. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Съветник в Генерално консулство на РБ в О., Турция редовно уведомен при условията на чл.138, ал.2 от АПК, се представлява от юрисконсулт З., редовно упълномощен,

който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед № 95-00-25/03.10.2011 година, на Министър на външните работи е предоставено право да вземат решения за отказ за издаване на виза на основанията по чл.10 от ЗЧРБ на Директор на Дирекция“ К. отношения“, Началник на Отдел“ Визов център“, служителите в Отдел“ Визов център“, ангажирани със съгласуване и проверки по изявленията за издаване на визи, посочено е, че за всеки отделен случай на отказа за издаване на виза и мотивите за отказа се уведомяват съответните задгранични представителства на РБ, възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза, посочил при отсъствие на консулското длъжностно лице, формулярите по т.1 да се съставят, подписват, връчват /съобщават/ от определен със заповед на ръководителя на съответното задгранично представителство на РБ-заместник на консулското длъжностно лице, посочил, че в задграничните представителства, където ръководителят на представителството изпълнява и функциите на консулско длъжностно лице, той сам подписва формулярите.

Със Заповед №152/03.09.2021 година на Генерален консул в Генерално консулство на Република България в О. на основание чл.27, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим определил консулски длъжностни лица , които имат право да взимат самостоятелни решения за издаване на визи, откази и изпращане и съгласуване или за извършване на допълнителни проверки по подадените заявления за издаване на визи в съответствие с указанията на Дирекция“ К. отношения, измежду които и М. В. А.- Съветник, Консулско длъжностно лице и посочил във всички останали случаи исканията за визите да бъдат изпращани задължително за съгласуване с Дирекция“ К. отношения“.

На 26.10.2022 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип“ Д“, към което приложил Удостоверение за сключен граждански брак с българска гражданка , сключен на 13.08.2021 година в [населено място], заверено копие на лична карта на съпругата му, декларация от двамата съпрузи, че живеят заедно като съпрузи на адрес в [населено място] и че бракът им не е сключен с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в РБ и получаване на разрешение за пребиваване, декларация от съпругата, че притежава собствено жилище, банково удостоверение от оспорващия, че притежава открита банкова сметка в РБ и с посочена в нея наличност, Договор за покупко- продажба на недвижим имот, придобит от страна на бащата на съпругата на оспорващия, Удостоверение за наследници на Г. М. С./ баща на съпругата на оспорващия/, извлечение от регистрите на населението на оспорващия, удостоверение от Р. прокуратура в О..

На 09.01.2023 година ответникът по оспорването издал оспорения отказ, с който

отказал издаването на визи тип „Д“ на оспорващия.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства, събрани в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните”

Оспореният Отказ за издаване на виза от 09.01.2023 година на Консулско длъжностно лице- Съветник в Генерално консулство на РБ в О., Турция представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице- Съветник на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, анулиране и отменя визи.Това право е доразвито и залегнало в и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от Наредбата,Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора,ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 2011 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза ,анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето М. А. на дата 09.01.2023 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето М. А. е определен с нарочна заповед на Генерален консул в Генерално консулство на РБ в О., Турция за

консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи , анулирането им и отмяна на виза- Заповед № 152/03.09.2021 година- лист 23 от делото.

Отказът отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК и най-вече на изискването за мотивираност на административните актове. Посоченото в Отказа- не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, и са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намеренията му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване.

От своя страна, отказът е мотивиран и с посочено правно основание- нормата на чл.10,ал.1,т.17,т.22 и т.24 от ЗЧРБ, сочеща се отказва издаване на виза на лице, което не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит, има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава; са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешенния срок за пребиваване; Твърдението за липса на мотиви не е налице, още повече, че на оспорвания безспорно е станала известна волята на органа защо се отказва издаването на виза. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомяване и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. В него, независимо от кратката форма, са посочени фактически и правни основания в достатъчна степен да обосноват отказа за издаване на съответния документ. Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит. В конкретния случай за краткосрочно пребиваване на територията на държавата, в изключителното право на която е да направи съответните преценки и да разреши или откаже поисканото от подалото документите лице“.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е спазил процесуално правните разпоредби на ЗЧРБ и на подзаконовите нормативни актове по прилагането му.

Правната регламентация на издаването на визи, се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието чужденецът е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ ,според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин,чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава -

членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република България, ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. В. стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и Ш. Л./, чийто гражданин е оспорващият. Съгласно чл.9, ал.1 от Наредбата, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни се издава на чужденец, който желае да се установи продължително или постоянно в Република България. Визата за дългосрочно пребиваване дава право на многократно влизане на територията на Република България в рамките на срока на нейната валидност и визата за дългосрочно пребиваване се отменя при издаване на разрешение за пребиваване от органите за административен контрол на чужденците. За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по чл. 10, ал. 2 - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само

в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи.

Съгласно чл. 12. ал.1 от Наредбата, заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно [приложение № 2](#) не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител, с изключение на случаите по хуманитарни причини и в случаите по ал. 3. На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон. Съгласно чл.12, ал.8 от Наредбата, ченовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на Конфедерация Швейцария не попълват полета № 19, 20, 31, 32 и 33 от образца за заявление в приложение № 2. Тези кандидати попълват полета 34 и 35 от образца за заявление в приложение № 2 и представят документи, доказващи семейната връзка.

В конкретния случай, чужденецът-оспорващ в настоящото производство на дата 18.10.2022 година е подал Заявление за издаване на виза тип Д“, към което приложил посочените в чл.13 и чл.14 от Наредбата документи- както и доказателства за сключен граждански брак с българска гражданка- Ю. М.- Торлак, сключен на дата 13.08.2021 година в [населено място], заявлението е прието от страна на консулско длъжностно лице в съответствие с процедурата, регламентирана в чл.23 и сл. от Наредбата, регистрирано е. След приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице е спазило визиранията в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България , прието е заявлението, поискало е разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени

в Инструкция на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност" и това е ИНСТРУКЦИЯ № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи. В чл.1 от Инструкцията е очертан предметният обхват на Инструкцията-с нея се уреждат условията и редът за съгласуване на заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в български задгранични представителства ,съгласуване на заявления за издаване на визи за краткосрочно пребиваване, приети в консулски служби на други държави – членки на Ш. пространство, съгласно списък с гражданства или категории граждани, представен от Република България пред Европейската комисия, информирани от другите държави – членки на Ш. пространство, за издадени от техните консулски служби визи за краткосрочно пребиваване съгласно списък с гражданства или категории граждани, представен от Република България пред Европейската комисия, съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по [чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България](#). В чл.2 от Инструкцията е посочено ,че дейностите по [чл. 1](#) имат за цел регулиране на миграционните процеси, противодействие на незаконната миграция в Република България и защита на националната сигурност и интересите на страната. В Глава втора са уредени компетентните органи, осъществяващи съгласувателната процедура. Министерството на външните работи чрез дирекция "К. отношения" (Д.) съгласува заявленията за издаване на визи по [чл. 1, т. 1](#), 2 и 4 с Държавна агенция "Национална сигурност" (ДАНС), а по т. 4 – и с Дирекция "Миграция" на Министерството на вътрешните работи (ДМ – МВР.) Дирекция "Миграция" – МВР, съгласува с ДАНС изпратените заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) и предоставя на Д. в МВНР съвместно становище. Държавна агенция "Национална сигурност" съгласува изпратените заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 1](#) и 2 и предоставя на Д. в МВНР своето становище. Съгласуването по ал. 1 – 3 се осъществява по електронен път чрез Системата за визов контрол (С.). За целта Д. в МВНР предоставя достъп до С. на определените по реда на [чл. 4](#) служители от МВР и ДАНС.При невъзможност съгласуването да се осъществи по електронен път то се осъществява на хартиен носител.

В конкретния случай, от събраните доказателства е видно, че преди да пристъпи към издаване на отказа, административният орган е взел становището както на ДА"НС- изразено положително становище - в случая на ТД"НС"- Д., така и на Сектор" Миграция" при ОД на МВР- Д., обсъдил го е и го мотивирал в отказа си .Наред с това, административният орган независимо от обстоятелството, че е взел решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни извън срока- до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, то това не води до извод, че актът е незаконосъобразен, защото срокът е инструктивен, а не преклузивен и с изтичането му не се погасява правото на органа, да издаде съответния акт. В този смисъл, соченото от страна на оспорващия и на неговия процесуален представител допуснато съществено нарушение на административно- производствените правила и най- вече на неспазване на съгласувателната процедура не е налице. На първо място, твърдяното несъответствие между двете становища на ДАНС- първото в посока ,че лицето не представлява заплаха за националната сигурност, а второто, че са получени данни, че съпругата на оспорващия от 2002 година живее и работи в [населено място], Германия в магазин, собственост на турски гражданин, през 2017 година същата е пристигнала в България в [населено място] и на плажа случайно се запознала с турския гражданин А. Торлак и след това се прибрала в Германия при семейството

си, като оспорващият и съпругата му след тази дата поддържали връзка по телефона до месец август 2021 година, когато сключват граждански брак в [населено място], като от извършената Справка от АИС на МВР за периода от 2015 година до 2022 година е установено, че същият няма регистрирани влизания в РБ през 2017 година в РБ, за времето, когато съпругата му Торлак твърди, че са се запознали в [населено място], а съпругата на оспорващия има регистриран настоящ адрес от 2010 година в Германия, и за периода от 01.01.2013 година до 05.12.2021, като е установено, че българската гражданка- съпругата на оспорващия действително пребивава приоритетно в Германия, като е регистрирано пребиваване на същата в страната непосредствено преди сключването на граждански брак и на по- късен етап се е завърнала в Германия при семейството си, където обичайно живее и осъществява трудова дейност, като съпругата на чужденеца и самият чужденец нямат намерение трайно да се установят в РБ, а след получаване на дългосрочна виза и разрешение за пребиваване същите ще заминат за друга държава – членка на ЕС- Германия, където българският гражданин Ю. М.- Торлак обичайно пребивава, и в обяснението си съпругата на оспорващия е посочила, че докато оспорващият чака издаването на виза, тя на 22.10.2022 се е върнала от Германия и докато се извършва проверката, той ще чака издаването на гръцка виза, с която ще отиде при нея, като оспорващият има постановен отказ за издаване на виза.

Въпрос на преценка на самия административен орган и дали ще възприеме изцяло посоченото в становището на ДА“НС“ или не, не може да бъде основание за незаконосъобразност на отказа, защото нито в АПК, нито в ЗЧРБ има изискване задължително административният орган да посочи в акта си и да възприеме дословно други мнения или становища на друг орган по повод издаване на акта. Изискването за мотивираност също не води до дословно преписване на дадени становища и мнения, а е достатъчно в акта да се съдържат мотиви защо и въз основа на какво органът приема, че следва да се откаже издаване на акта- в случая на виза тип Д. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на оспорващия, че при издаване на отказа са нарушени разпоредбите на чл.16 и сл. от Инструкцията-ПРОЦЕДУРА ЗА СЪГЛАСУВАНЕ НА ЗАЯВЛЕНИЯ ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ ПО ЧЛ. 15, АЛ. 1 ОТ ЗАКОНА ЗА ЧУЖДЕНЦИТЕ В РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ в посока липса на съвместно становище на ДАНС и Дирекция “Миграция“. На първо място, вярно е, че съгласно чл.16 от Инструкцията, регистрираните в консулските служби на Република България заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) се изпращат чрез С. в Д.. Дирекция “К. отношения” в срок до три работни дни след получаване на заявленията за издаване на визи ги изпраща на ДМ – МВР, за съгласуване. Дирекция “Миграция” – МВР, в срок три работни дни изпраща до звената “Миграция” при ОДМВР/СДВР постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) или от своя страна извършва необходимите проверки с оглед миграционния контрол, като писмено уведомява ДАНС с цел изготвяне на съвместно становище. Звената “Миграция” при ОДМВР/СДВР от своя страна предоставят постъпилите заявления за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) на териториалните дирекции на ДАНС в срок до два работни дни. Дирекция “Миграция” – МВР, в срок до тридесет работни дни след постъпването на заявленията за издаване на визи по [чл. 1, т. 4](#) и след съгласуване с ДАНС предоставя съвместното становище на Д., а в в случаите по [чл. 30, ал. 4 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим](#), приета с [ПМС № 198 от 2011 г. \(ДВ, бр. 55 от 2011 г.\)](#), ДМ – МВР, предоставя съвместното становище на Д. не по-късно от един работен ден преди изтичане на срока за вземане на решение по заявлението за издаване на виза за

дългосрочно пребиваване.[javascript:y1\(\)](#) Съгласно чл. 20 от Инструкцията Консулските длъжностни лица издават или отказват издаване на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от Д. въз основа на съвместното становище на ДМ – МВР, и ДАНС. Граматическото тълкуване на разпоредбите относно съгласувателната процедура между МВнР, дирекция "Миграция" - МВР и ДАНС, указват на предоставяне на становище от страна на дирекция "Миграция" и ДАНС. Но също така е вярно, че в хипотезата на издаване на визи след съгласувателна процедура се касае за акт, който не е задължителен за административния орган, водещ производството. Изискваното съгласуване е част от процедурата по издаване на виза и без изпълнението на тази процедурата ще е налице процесуално нарушение, но предоставените становища не са задължителни за административния орган. В случая е дадено Становище от Дирекция "Миграция" и от ДАНС, при което безспорно е изпълнена специалната съгласувателна процедура. Липсата на съвместно становище от Дирекция „Миграция“ и ДАНС по никакъв начин не може да доведе до извод, че е налице допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила, още повече, че от всяко от двете звена е предоставено такова становище. Нещо повече дори-съгласно чл. 10, ал.2 от Инструкцията, при наличие на отрицателно становище на ДАНС издаването на визата се отказва. Нормата е императивна и поставя консулското длъжностно лице в условията на обвързана компетентност. Но ако няма отрицателно становище, консулското длъжностно лице е свободно в преценката си да издаде виза, ако намери, че са налице другите необходими условия – чл. 10, ал.3 от Инструкцията, но е и свободно да откаже издаването на виза при липса на отрицателно становище.[javascript:z\(12125790,0,1750592\)](#)При издаване на отказа са спазени и нормите на чл.34 от Наредбата, според която не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10](#) от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанийето за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.Предвид наличието на мотиви в акта по фактите, които да обосноват крайния извод, то не е допуснато и съществено процесуално нарушение - на принципите по [чл. 7, ал. 2](#) и [чл. 9, ал. 2 от АПК](#) за преценка на всички факти от значение за случая и служебното задължение на органа за събиране на доказателства, дори и да няма искане за това. Посочените принципи са въведени и като задължение по [чл. 35 и 36 АПК](#) в процедурата по издаването на акта, относими и към процесния отказ, доколкото в закон не е предвидено друго за процедурата по издаването на процесния отказ. Не налице допуснато нарушение на посочените разпоредби и не съставлява незаконосъобразност на акта по [чл. 146, т. 3 АПК](#).

При издаване на отказа са спазени материално правните разпоредби на ЗЧРБ и на Наредбата.

В конкретната хипотеза, ответникът по оспорването е аргументирал отказа си като е посочил, че заявителят не отговаря на изискването на чл.10,ал.1,т.17 от ЗЧРБ, според която отказва се издаването на виза на чужденец, което не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно

преминаване, или летищен транзит, т.22- има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и по т.24-са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

От доказателствата по делото е установено, че целта на оспорващия да получи виза тип „Д“ е не да остане на територията на РБ, а да замине при съпругата си в Германия, където тя живее и работи/ който факт се потвърждава и от дадените писмени обяснения от страна на съпругата на оспорващия, че на дата 22.10.2022 година същата се е върнала от Германия за да изчака извършване на проверката и най- вече, че съпругът и е подал Заявление за издаване на гръцка виза, за да отиде при нея в Германия. Нещо повече дори- съпругата на оспорващия е напуснала РБ на 31.10.2022 година през ГКПП Аерогара В. и живее и работи в Германия. От приложените в хода на съдебното производство доказателства е видно, че на оспорващия е издадена гръцка виза на 22.10.2022 година с период на валидност 24.10.2022 година до 24.04.2023 година за многократно влизане в Гърция, при което обоснован е изводът на административния орган, че оспорващият не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване в РБ, има данни, че целта на влизането му в РБ е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава – в случая Германия и са налице основания за съмнение в автентичността на приложените документи за издаване на виза, за истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намеренията, като приложената на лист 16 от делото Декларация от двамата съпрузи в посока, че живеят заедно като съпрузи на адрес в [населено място], не се подкрепя от доказателствата по делото, още повече, че не е ясно как живеят заедно на този адрес, като оспорващият живее в Турция, а съпругата му в Германия. С оглед на това съвсем законосъобразно ответникът по оспорването е издал оспорения отказ за издаване на виза тип „Д“.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че при издаване на Отказа е нарушено правото му на личен и семеен живот, прокламирано в чл.8 от ЕКЗПЧОС.

Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за съвместност в отношенията, липсват и подобни твърдения на съпрузите, а напротив от доказателствата по делото е видно, че двамата съпрузи не живеят заедно, съпругата на оспорващия живее в Германия, а оспоравищят в Турция. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя,

доколкото не се установяват такива отношения със съпругата му по документ, които да бъдат определени като семеен живот, който би могъл да бъде накърнен. Освен това следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело А. срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#). В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със своята съпруга и конкретно да посочи как се проявява тази съвместност. Подобно твърдение може да бъде доказано с всички доказателствени средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност. Така напр. и в [Решение № 13621 от 03.11.2020 г. постановено по адм. д. № 4946/2020 г.](#) на ВАС и, [решение № 13981 от 12.11.2020 г. по адм. д. № 6811/2020 г.](#), двете-на IV отд. на ВАС.

Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от КЗПЧОС](#) настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа още повече , че поддържането на семейната връзка изисква ежедневни, периодични грижи, съпричастност и лично отношение, каквито не се установяват за семейството на осоправщия и само сключен граждански брак не може да бъде автоматично преценен за правопораждащ и гарантиращ правото на семеен живот. Нещо повече дори ,сопровищат е поличил гръцка виза, за

Настоящият съдебен състав намира, че отказът съответства на целта на закона- да се отказва издаването на виза при наличието на визираните в правната норма на чл.34 от Наредбата, респективно на това на чл.10 от ЗЧРБ предпоставки.

В контекста на изложеното настоящият съдебен състав намира ,че издаденият отказ отговаря на условията за редовно действие на административните актове и предпоставя отхвърляне на предявеното срещу него оспорване.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноски е неоснователна и не следва да бъде уважена. В полза на ответника по оспорването следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.Нормата на чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер,определен от съда, ако те са защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ (ЗПП). Страна по делото е административният орган, по силата на признатата му с АПК административна правосубектност, но разноските се възстановяват от бюджета на юридическото лице, към което се числи административния орган, поради което не може да се изключи приложението на чл. 78, ал. 8 от ГПК. Съгласно чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ по административни дела възнаграждението се определя в границата от 100 до 240 лева, а в конкретния случай, делото не представлява фактическа и правна сложност, за да се присъди максималният размер на възнаграждението на юрисконсулт, проведени са две съдебни заседания и юрисконсултът се явил и на двете.

Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най- голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно

разпоредбата на чл.81 от ГПК/ приложима по силата на 144 АПК по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Отговорността за разноските е гражданско облигационно отношение, то произтича от процесуалния закон и е уредено от него. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ОСПОРВАНЕТО на А. Торлак- гражданин на Република Турция срещу Отказ за издаване на виза тип“ Д“ от 09.01.2023 година на Консулско длъжностно лице- Съветник в Генерално консулство на РБ в О., Турция.

ОСЪЖДА А. ТОРЛАК- ГРАЖДАНИН НА РЕПУБЛИКА ТУРЦИЯ ДА ЗАПЛАТИ НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- СЪВЕТНИК В ГЕНЕРАЛНО КОНСУЛСТВО НА РБ В О., ТУРЦИЯ СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА – ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ:

